

KRÁLOVSTVÍ LŽÍ

KRÁLOVSTVÍ TAK

PROKLETÉ A PRÁZDNÉ

KDYŽ KRÁLOVSTVÍ ZTICHNE,
OZVE SE HLAS TEMNOTY...

STACIA STARK

PŘELOŽILA KATEŘINA ELISOVÁ

KRÁLOVSTVÍ
TAK
PROKLETÉ
A PRÁZDNÉ

Copyright © 2023 by Bingeable Books LLC

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Elisová, 2025

Cover © Moonpress, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6719-9 (pdf)

STACIA STARK

KRÁLOVSTVÍ TAK PROKLETÉ A PRÁZDNÉ

KRÁLOVSTVÍ LŽÍ

DRUHÝ DÍL

přeložila Kateřina Elisová

ZNÁMÁ KRÁLOVSTVÍ

A jestli se nám sny cestou zbortí,
musíme si ze střípků sestavit nové.

– *Holky z Derry*

KRÁLOVNA

Mému manželovi nikdy nikdo neřekl, že přílišná pýcha je nebezpečná věc.

Nikdo ho nikdy nevaroval, že ti, kterým ublížil, jednoho dne spojí síly – a přijdou se pomstít.

A i kdyby ano, i kdyby krále Eprothy varoval někdo z jeho blízkých...

Nikdy by ho neposlechl.

Právě vlastní arogance se nakonec stane jeho zkázou.

Přínejmenším to byla moje největší naděje.

Nyní se rozvaloval na svém trůnu, tmavé oči znuděné, nohy natažené, s pohárem vína v ruce. Vypadal jako zosobnění uvolněného, sebevědomého vládce.

Jenže já se včera večer dívala. Sledovala jsem, jak mu tvář zrudla jen stěží potlačovaným vztekem, když vstoupil do mých komnat.

Naživu zůstala sotva polovina strážných, které vzal s sebou, aby polapil zkažené. Vrátil se a zjistil, že v době jeho nepřítomnosti vykradli dvůr. Dokonce vzali i těžké šperky, které jsem měla na krku.

Jeho oblíbený soudce ležel mrtvý uprostřed našeho tanečního sálu.

Sabiův vztek působil tak *slastně*.

Teď by ale nikdo, kdo se na něj podívá, nevěřil, že ho vůbec nějakým způsobem znepokojil útěk více než tří set zkažených – brutální rána, kvůli níž dvůr neustále šuměl šepotem.

Většina dvořanů v současné době lemuje stěny trůnního sálu, všichni zoufale toužící vidět prolitou krev. Zvykli si být nezranitelní. Chránění. Během jedné noci povstalci drželi jejich životy ve svých rukou – zatímco dvořané ustrnuli v čase.

Zachovala jsem dokonale prázdný výraz, lehce našpulené rty vyjadřovaly očekávanou míru obav.

Král se na mě podíval a hned pohled zase odvrátil. „Jak se obyčejné *holce* podařilo sblížit se s víly, osvobodit vězně ze žaláře, vyloupit můj dvůr a *okrást* mě?“ zeptal se tiše.

Muži. Tak naprosto předvídatelní, když lpí na degradování žen na *holky* ve snaze nás znevážit.

Nikdo nepromluvil.

Tymedes sklonil hlavu a ukázal tmavé vlasy prokvetlé šedinami. Coby muž, který zodpovídá za královské strážce, ponese tíhu úspěšných činů vzbouřenců a zbaví Sabia jakéhokoli provinění.

„Stále vyšetřujeme, Vaše Veličenstvo.“

Sabiovi zaškubal ret, což byla jediná známka jeho nespokojenosti. „Odpoledne to ještě probereme.“

Tymedes zbledl a nechal se odvést.

Potom přišly na řadu moje dvorní dámy. Sáhla jsem po víně, v ústech mi náhle vyschlo.

Když je pryč Setella... Prisca... ne, *Nelarya* spolu s Madiniou, tou zmijí s ostrým jazykem, zůstaly jen čtyři. Čtyřka je nešťastné číslo. Ne tak nešťastné jako pětka, ale rozhodně ne...

„Kaliero,“ oslovil mě Sabium, takže jsem zvedla hlavu. Moje dámy před námi stály s popelavými tvářemi, ale klidné, jak jsem je vycvičila. Doufejme, že léta, která prožily na našem dvoře, zajistí, aby si tuto vyrovnanost udržely.

„Nechápu, proč tohle musíte dělat,“ řekla jsem. „Se svými dámami jsem už mluvila.“

„I přesto,“ mávl Sabium rukou a naznačil jim, aby přistoupily blíže. „Všechny jste popřely, že byste něco věděly o plánech té zkažené. Ale každý detail by mohl být důležitý, ať už je jakkoli

malý.“ Věnoval jim chladný úsměv. „Zaznamenaly jste někdy nějaký náznak, že by se zkažená a princ Krvežíznivec znali?“

Pelopia, Alcandre a Caraceli zavrtěly hlavami. Lisveth mírně zaváhala.

Sabium se předklonil. „Mluv.“

„No, já jen, ehm... Totiž, Vaše Veličenstvo...“

Srdce se mi rozbušilo. Ve svém současném rozpoložení nebude váhat poslat Lisveth do žaláře, když bude mít pocit, že mu neříká všechno. A za ta léta si všimla spousty věcí v mém vlastním chování, které by se jí během mučení vyřinuly z nezamčených rtů.

Povzbudivě jsem se na Lisveth usmála. „Cokoli, co si myslíš, že by mohlo být důležité,“ řekla jsem.

„Ten den, kdy princ Krvežíznivec přijel, když předstíral, že je gromalijský princ...“

„Ano,“ pobídla jsem ji, sama zvědavá.

„Bylo to ten samý den, kdy jste z ní udělala jednu ze svých dvorních dam.“ Lisveth získala sebedůvěru a usmála se na mě.

Dvořané si začali šeptat při vzpomínce na to, že jsem zkažené umožnila volný přístup do paláce, a já ztuhla.

Lisvetin úsměv se rozplynul, když se podívala na dvořany. Svěsila ramena a otočila se zpět k Sabiovi. „Vešly jsme do jídelny,“ vyhrkla. „Prisca se zastavila a Madinia do ní narazila. Madinia na Priscu něco zasyčela, ale ta zírala na královský stůl. Řekla mi, že to bylo proto, že byla nervózní. Protože to bylo poprvé, kdy viděla tolik šlechticů. Ale možná...“

Všechny svaly v těle se mi najednou napjaly. Princ vílů použil lidskou podobu. A dědička království míšenců ho přesto poznala.

„Pokračuj,“ vyštěkl Sabium.

Lisveth sebou trhla. „T-teď si říkám, jestli, jestli třeba prince Krvežíznivce nepoznala, Vaše Veličenstvo.“

Sabium se usmál.

Výslech pokračoval několik hodin. Moje dámy nebyly zvyklé dlouho stát a Alcandre se nakonec zakymácela. Nařídila jsem, aby jim přinesli židle, přičemž jsem ignorovala Sabiův upřený pohled zpod přimhouřených víček.

„Dobře,“ řekl Sabium. „Velmi dobře. Všechny jste si vedly dobře. Můžete jít.“

Postavil se, ignoroval hluboké úklony dvořanů a vykročil z trůnního sálu. Zůstala jsem na svém místě.

Sabium se nejspíš domníval, že je jediný, kdo právě dospěl k jistému poznání.

Pozvedla jsem svůj pohár s vínem a skryla úsměv.

Tady na hradě nasadil princ Krvežíznivec vílí kouzla v plné síle. Nejen to, které vílové používali, aby vypadali jako lidé, ale i takové, jaké si žádalo krev. Kouzlo, které bylo neproniknutelné – s výjimkou nejvzácnějších okolností. A dědička království míšenců jej přesto prohlédla.

Věděl to. Princ Krvežíznivec bezpochyby přesně věděl, co to znamená. Ale byl to muž mnoha tajemství. Podle mých špehů Prisca ani nevěděla, že je víl. Což znamenalo, že ji stále držel v nevědomosti.

Jestli je tak chytrá, jak zatím dokázala, při první příležitosti od něj odejde.

CHLAPEC

Na hradě vládlo ticho. To byla první věc, které si všiml.

Takové ticho, jaké na hradě nikdy nebývalo. A chlapci naskočila husí kůže, protože věděl, že se něco děje. Otočil pomalu hlavu jako kočka z kuchyně, kterou ten den pozoroval.

Parintha spala v křesle, pletení v klíně. Chlapec se zamračil. Nikdy nemohla spát ve tmě – to byl jeden z důvodů, proč byla zodpovědná za to, aby chlapce udržela v noci v posteli. Raději

odpočívala přes den a klidné noční hodiny využívala k tomu, aby trávila čas o samotě se svými myšlenkami.

Ale teď byla ztracená ve snech, hlavu zakloněnou, ústa mírně pootevřená.

Její pletení s rachotem spadlo na podlahu a ona se ani nepohnula.

Chlapec se pomalu posadil a do pokoje vešel jeho strýc. Oči se mu zaleskly, když se na chlapce podíval. „Měl bys spát.“

Chlapec se neobtěžoval nic předstírat. „Co jsi udělal?“

Ve strýcově tváři se mihl zármutek. Polkl, zhluboka se nadechl a znovu polkl. „Je mi to líto. Mrzí mě to víc, než si dokážeš představit.“

Chlapcův pohled ovšem sklouzl na amulet ve strýcově ruce. A věděl.

PRISCA

„Najež se.“

To zavrčení nebyl návrh. I tak jsem ho ignorovala a soustředila se na obzor. Loď se zakymácela, já se zhluboka nadechla a potlačila nutkání zvracet. Musela jsem to vydržet, dokud nezakotvíme, a pak už najdu způsob, jak s Telean unikneme.

Úplně jsem cítila, jak se Lorian za mnou naježil. To podivné spojení mezi námi stále přetrvávalo. Jednalo se o neobvyklý druh vnímání, které mi znemožňovalo skrýt se před jeho přítomností na této lodi.

Sevěla jsem ruce v pěst. Při první příležitosti vymyslím, jak to spojení přetrhnout.

„Fajn,“ ucedil. „Tak si hladověj.“

Odešel a já si ho nevšímala, i když se mi hrdlo stáhlo. Vrátil se do své lidské podoby. Už od chvíle, kdy jsme opustili brány města. Bylo ještě horší vidět ho takhle – jak jsem ho znala před

tou nocí. Přinutilo mě to pochybovat o vlastním rozumu, přestože jsem přesně věděla, co jsem viděla.

Po mé pravici se vzdouvaly plachty a stěžeň vydával podivný skřípavý zvuk. Cítila jsem, jak mi z obličeje vyprchává barva. Hrud' se mi sevřela a po páteři mi stékal ledový pot.

Přinutila jsem se znovu se ovládnout a soustředila se na dýchání. Hluboké, rovnoměrné nádechy, dokud jsem se nezbavila pocitu, že se dusím.

Odhodlala jsem se pohlédnout za sebe na posádku. Nikdo jiný ustaraně nevypadal.

Ty zvuky byly pravděpodobně naprosto normální.

Odmítla jsem se ponížít tím, že bych se někoho zeptala. Navíc se zdálo, že děším většinu posádky, kterou Lorian zajistil.

Očividně slyšeli, co se stalo dvě noci předtím, když jsme odváděli míšence do bezpečí. Když jsme vyprázdnili králův žalář a nemilosrdně okradli jeho dvůrany. A já nechala jeho soudce vykrvácet na podlaze tanečního sálu.

Což si zasloužil.

Asi bych se měla stydět za to, že jsem se chovala tak vyšinutě. Něco ve mně povolilo a já jsem se vyžívala v krvi a bolesti nepřátel.

Místo toho jsem teď cítila jen tupý pocit pýchy a touhu přimět zaplatit i zbývající nepřátele.

Jeden ze členů posádky hlasitě šeptal, dost na to, abych zaslechla Lorianovo jméno. Vílí princ v nich vyvolával posvátný úžas. A já se na něj sotva dokázala podívat.

Výměnou za Lorianovu pomoc té noci jsem ukradla amulet, který tak nutně potřeboval. Nechápala jsem, proč přesně ho potřeboval – jen to, že po něm toužil tak zoufale, jak jsem u něj nikdy předtím neviděla.

Naše dohoda stála na tom, že mu ten amulet předám. Byl to jediný způsob, jak mohli míšenci zůstat naživu. A tak jsem s Madiniou zuřivě projížděla městem, moje síla byla vyčerpaná,

tělo téměř nepoužitelné. A když jsem hodila amulet Lorianovi, očekávala jsem, že ten okamžik bude mým posledním. Čekala jsem, že mě probodnou stovky šípů, které na mě mířily.

Místo toho se Lorian zbavil své lidské podoby a zmasakroval polovinu králových mužů.

Víl. Byl to víl.

A ne jen tak ledajaký.

Říkali mu princ Krvežíznivec.

Kdysi zpusťošil město zvané Crawyth, které se nacházelo poblíž hranice s královstvím vílů. Představovalo jedno z mála útočišť pro míšence. S Demosem a našimi rodiči jsem tam od svého narození prožila teprve pár zim.

Tu noc, kdy mě ukradli mé rodině, proměnil princ Krvežíznivec město v trosky.

Podle Demose existovala jen malá šance, že by moje matka přežila. Příliš ji rozrušilo, že mě unesli. Takže ani nepoužila svoji sílu, aby se ochránila, když se vrátila do našeho domu.

S otcem se už Demos po té noci nesetkal. Vyrostl jako rebel, strávil dva roky v královském žaláři a jeho přátele povraždili.

Žaludek se mi zvedl novou vlnou nevolnosti. Pevně jsem se vrhla zábradlí před sebou. V hlavě se mi přehrávala Lorianova slova.

Vím, že to zvládneš. Protože jsem tě vycvičil, abys to zvládla. To ale neznamená, že nebudu čekat se staženým žaludkem, dokud neuvidím, že pořád dýcháš.

Myslela jsem, že mu na mně... záleží. Myslela jsem, že mezi námi něco je. Tu noc, když jsem cválala ulicemi města, jsem neutíkala jen ke svým přátelům, ke své rodině.

Mířila jsem za *ním*.

Vzala jsem tu myšlenku a zapálila ji. Muž, kterého jsem věřila, že znám, mi lhal. Od té doby, co mě Lorian vytáhl sem na loď, se neobtěžoval s vysvětlením. Ani se mi nepokusil říct *proč*. Ne. Místo toho přecházel po lodi, vrčel na kapitána, nařizoval

míšeneckým námořníkům, abychom pluli rychleji, a občas se na mě zadíval.

Vždy jsem mu oplátila pohrdavým úsměškem a srdce mi puklo pokaždé o něco víc.

Přinutila jsem se ho vytěsnit z mysli a soustředit se na ostatní.

Chyběl mi Rythos. Když jsem ho viděla naposledy, byl ještě vyšší a měl špičaté uši. Jeho oči... Jeho oči zůstaly stejné. Jemné a laskavé.

„Pořád jsem to já, zlato,“ řekl mi. Ale když se ke mně natáhl, ucukla jsem.

Nechtěla jsem. Byl prostě tak *velký*. Jeho oči... zářily. A ty uši...

Galon mě probodl pohledem plným zklamání a Rythos se odvrátil. Ale ne dřív, než jsem v jeho očích zahlédla záblesk bolesti.

Žaludek se mi ještě víc sevřel a já se naklonila dál přes zábradlí.

Nejvíce se mi stýskalo po bratrech. Chtěla jsem obejmout Tibrise. Toužila jsem získat zpět trochu času, který nám s Demosem ukradli. Potřebovala jsem spolu s Asiniou oplakávat smrt její matky. Ale dohoda, kterou jsem uzavřela s Lorianem, byla jasná. Souhlasila jsem, že s ním půjdu do království vílů, a výměnou za to zachránil život Demosovi.

Lorian nebyl člověk. Jeho morální kompas byl poškozený. Ne překvapilo by mě, kdyby dopustil, aby Demosovu hrud' proklál blesk, jen proto, aby měl způsob, jak mě přinutit s ním znovu vyjednávat.

Když jsem souhlasila, myslela jsem, že budeme cestovat všichni společně. Lorian tuto možnost okamžitě zadusil.

Rythos, Galon a ostatní vílové cestovali ve skupinách s Demosem, Tibrisem, Asiniou a všemi ostatními, kteří hledali útočiště v království vílů. Ani jeden z mých bratrů nebyl nadšený z rozdělení míšenců, ale neměli na výběr.

Někteří míšenci se rozprchli. Teď když jim Lorian a ostatní zařídili modrá znamení, která je prohlašovala za lidi starší pětadvaceti zim, získali možnost výběru. Mnozí z nich ještě měli

rodiny, které doufali, že najdou. Ale většina se zdála být ochotná rozdělit se do skupin – některé z nich vedl Rythos, Galon, Cavis a Marth, jiné vedli nejsilnější míšenci. Příliš početný dav cestujících pohromadě by přitáhl pozornost, a pokud vílové něco uměli, pak to, jak se propížit Sabiovi přímo pod nosem.

Lorian mě vzal přímo do přístavu. Cestovat podél pobřeží byla evidentně nejbezpečnější možnost, protože zaplatil královské výkupné v podobě úplatků – zabil každého, kdo si nenechal zaplatit, aby se díval jinam. Jeho léčitel trávil většinu času v kajutách pod námi. Zrovna když jsem sama sebe přesvědčila, že je Lorian bezcitný, nařídil léčiteli, aby se staral o míšence, kteří byli příliš nemocní na to, aby mohli chodit.

Jakmile dorazíme do království vílů, povede se jim lépe. Budou mít čerstvý vzduch. Lepší jídlo. Sluneční světlo. Postarám se o to.

Se slaným vzduchem se smísila vůně růží. Telean. Přistoupila blíž a opřela se o zábradlí vedle mě.

„Co kdybys zkusila trochu polévky?“ zeptala se.

Zvedl se mi žaludek a hlava se mi zatočila.

Telean mě objala kolem ramen. Byla jediná, komu Lorian dovolil cestovat s námi. Protože viděla moji matku ovládat magii času, Lorian doufal, že mě naučí, co potřebuju umět.

„Tvůj otec byl stejný,“ řekla. „Když jsme přepluli Spící moře, byl v hrozném stavu. A také odmítl léčitele – trval na tom, aby se starali o zraněné.“ Se zvednutým obočím do mě šťouchla a mně se zachvěla ústa.

Nasála jsem ten příběh, jako země nasává vodu po období sucha.

„Proč jsi mi to neřekla? Že jsem dědička?“ Mluvila jsem tiše. Vítr mi šlehal vlasy do tváře, takže jsem si je zastrčila za ucho.

Telean se zhluboka nadechla a zjevně si užívala příchutí slaneného oceánského vzduchu. „*Chtěla* jsem ti to říct.“

„Kdy?“

„Jakmile by byli míšenci volní. Jakmile by na tobě nezávisely životy. Myslím, že si neuvědomuješ, jakou ránu jsi zasadila králi, Prisco. Chtěla jsem, aby ses nejdřív pár dní mohla radovat ze svého vítězství. Ale tví velkohubí bratři dovolili vílům, aby se dozvěděli, kdo jsi.“ Telean se na mě slabě usmála.

Povzdechla jsem si. Rozhodně jsem si dokázala představit Tibrise a Demose, jak se o té informaci hlasitě hádají.

„Podle Loriany to už král vílů věděl.“

„Ano,“ povzdechla si. „Každopádně bys v určitém okamžiku stejně skončila v království vílů.“

„Proč?“

„Protože kdysi – než nás nechali napospas smrti – byli vílové našimi spojenci.“

Strávila jsem s Rythosem a ostatními dost času na to, abych akceptovala, že vílové nebyli nutně naši nepřátelé... alespoň ne jednotlivě. Ale bylo těžké si je představit jako naše spojence.

„A ty doufáš, že by se jimi zase mohli stát?“

„Tvoji lidé si zaslouží domov.“

Tu část o *tvých lidech* jsem ignorovala. Měla jsem bratrance. Muže, kterého jsem viděla u brány hlavního města, když jsem do něj poprvé vstoupila. Věděla jsem, že ovládá magii času, protože nezamrzl jako všichni ostatní.

To znamenalo, že může vládnout.

Teta si povzdechla. „Nelaryo.“

Shrbila jsem ramena. Pod tíhou toho jména i kvůli novému návalu nevolnosti, která mě zaplavila.

„Proč si myslíš, že bych byla dobrá královna?“

„Bojovala jsi za ty lidi, ještě než jsi zjistila, že jsou to *tvoji lidé*. Dostala jsi jich ven z královského žaláře tři sta.“

Ale bylo jich víc. Mnohem víc. A teď král věděl, že jsem naživu. Živá a s víly.

„Regner povede válku, jakou ještě nikdo nezažil,“ řekla Telean tiše. „Vím, že Loriany nenávidíš za to, že ti lhal. Ale než

se dostaneš do království vílů, nesmíš ho už vnímat jako muže, kterého...”

„Opatrně,“ zavrčela jsem a ona do mě znovu šťouchla loktem, bezstarostně.

„Musíš v něm a v jeho bratrovi vidět potenciální spojence. Naději pro tvůj lid.“

„Neumím být královnou.“ A bylo to to poslední, co jsem chtěla. *Chtěla* jsem pomoci míšencům přežít a pak si najít klidnou vesnici někde, kde mě nikdo nebude znát, a žít si svůj život. Normální život.

„Nemáme to ale štěstí, že mi princ Krvežíznivec dovolil nastoupit na tuto loď?“ Teleanina ruka našla na zábradlí moji. „Náhodou jsem byla po boku tvé matky, když vládla tvoje babička. A viděla jsem, jak tvá matka vedla svůj lid v Crawythu. Naučím tě všechno, co znám. Ale až se dostaneme do království vílů, bude už záležet jen na tobě.“

LORIAN

Drahý L.,

šest dní a žádná zpráva. Předpokládám, že tě... nepotěšilo, že jsem se rozhodl neprozradit ti, že tvá milenka je dědička království míšenců.

Je to tvá milenka, nemám pravdu? Nebo přinejmenším byla. Dovedu si představit, že vesnická dívka, která byla vychovaná tak, aby nás nenáviděla, na tvůj podvod nereagovala úplně dobře.

Také předpokládám, že ji právě teď máš po boku. Koneckonců jsi naléhal, aby odjela s tebou.

A i když jsi mé potřeby v této záležitosti jistě předvídal, dovol mi, abych se vyjádřil jasně – s míšeneckou dědičkou rozhodně potřebuji mluvit. Přiveď ji do našeho království.

Tvůj vděčný bratr

C.

Drahý C.,

jsem si jistý, že tě tento dopis zastihne v dobrém rozpoložení.

Právě se nacházím na obchodní lodi v eprothských vodách – mimochodem, pěkná šaráda. Rozhodně by naše lodě měly projít inspekci, kdyby se do nás chtěla pustit Regnerova flotila.

Jak jsi předpokládal, mám s sebou Priscu, dědičku míšeneckého království. Ačkoli si nejsem jistý, proč přesně ses

postaral o to, abych se tuto informaci dozvěděl jako jeden z posledních.

Regner ji bude pronásledovat do konce svého života. Takže ano, přivezu ji do našeho království. V tuto chvíli neexistuje žádné jiné místo, kam by mohla jít.

L.

Sroloval jsem vzkaz a připevnil ho sokolovi na nohu. S Galonem a ostatními jsem byl v kontaktu, ale Conrethův dopis mi jen ještě víc zkalil náladu.

Chtěl jsem z téhle lodi pryč.

Prisca se mnou téměř nepromluvila od chvíle, kdy si uvědomila, kdo – a co – jsem. Ale já ji znal. Její vztek byl divoký a netuchající, i když ho před ostatními na lodi maskovala.

V mžiku by mě zabila, kdyby si myslela, že jí to projde.

Z té představy by se mi neměl postavit.

S jejím vztekem jsem si poradit dokázal. Nic nehořelo jasněji než my dva bojující o moc. Ale to neštěstí, které jsem zachytil, když si myslela, že se nedívám, to se do mě zaseklo krutými drápy.

Bylo by tak snadné předat Priscu mému bratrovi – hned poté, co mu dám pěstí, jak si zaslouží. Pak bych se mohl vrátit k životu, pro který jsem stvořený.

Zabíjet cestou napříč tímto kontinentem.

Při tom pomyšlení se mi sevřely útroby a vyschlo mi v ústech. Ta divoška je moje a já ji budu chránit, dokud si to sama neuvědomí.

Takže jí dám čas, který potřebuje – času tak akorát, aby pochopila, že patří ke mně.

I kdyby mě Prisca nezačala okamžitě nenávidět ve chvíli, kdy se dozvěděla, kdo jsem, stejně se jí budu přičítat, až se dozví, jaké věci jsem udělal ve jménu svého bratra.

Skvrny od krve na mých rukou se nikdy nesmyjí.

Myšlenky na všechnu tu krev mě netrápily už celé roky. Dokud jsem nepotkal Priscu a něco ve mně – něco, co jsem považoval za mrtvé – se znovu pomalu neprobudilo k životu.

Jeden z námořníků z ničeho nic zakopl, oči vyvalené, jak na mě zíral. Kůži jsem měl pokrytou drobnými jiskrami a nepochyboval jsem, že mi oči září potlačovanou silou. Elementární magické schopnosti občas prosakovaly. Přestože jsem měl jako dítě mírnou náklonnost spíš k ohni, větru a vodě, když jsem se nesoustředil, unikaly mi blesky.

Nikdy v životě jsem nepotřeboval potlačit sílu víc než právě teď. Ve chvíli, kdy jsem se dotkl toho amuletu, v okamžiku, kdy jsem do něj vnikl svojí silou a uvolnil ven úplně všechno, co v sobě skrýval...

Pro sílu už jsem nemusel sahat hluboko do sebe. Už neplatilo, že čím dál jsem se vzdaloval od naší země, tím slabší jsem se cítil. Místo toho – alespoň v krátkodobém horizontu – se budu muset naučit, jak svou sílu ovládat.

Bohužel, čím víc jsem na tu malou divošku myslel, tím těžší bylo udržet svoji moc pevně uvnitř sebe, kam patřila.

Odvrátil jsem se od posádky a zamířil do kuchyně v podpalubí, kde jsem našel léčitele, který vyráběl jakýsi obklad. Jeho oči se střetly s mýma a hluboká vráska mezi jeho obočím dávala jasně najevo, že v sobě stále zadržuje zášť.

Nemohl jsem mu úplně vyčítat, že s hořkostí semkl tenké rty. Jednalo se o toho samého léčitele, kterému jsem vyhrožoval mučivou smrtí, když otrávil Priscu.

Rozhodně ho nepotěšilo, když zjistil, že pojede s námi. Ale co kdyby se Regner někdy dozvěděl, jak se léčiteli povedlo zachránit život dědičce království míšenců? Z toho, co by lidský král léčiteli udělal, by se zvedl žaludek i těm nejotrlejším.

Naše pohledy se setkaly. „Dohlédni, aby něco snědla.“

Nemusel jsem upřesňovat, koho mám na mysli. Odvrátil jsem se a zamířil zpět ke dveřím.

„Nemůže,“ zamumlal za mnou léčitel. „Všechno, co sní, vy-zvrací.“

Otočil jsem se. Léčitel se mi podíval do očí a pokrčil rameny. „Královna si ještě nezvykla na moře.“

Kdyby se Prisca dozvěděla, že o ní už lidé mluví jako o královně, možná by skočila přes palubu.

„Zaříd' to.“

„Zkoušel jsem to, ale trvala na tom, abych se věnoval zraněným míšencům.“ Po tváři se mu roztančil výraz, který snad mohl vyjadřovat neochotný respekt.

Prisca se chovala jako rozená královna při každé příležitosti. Ačkoli sama by to tak neviděla.

Odmítne všechno, co bych jí nabídl. Zvážil jsem své možnosti.

„Uvař jí, cokoli potřebuje. Najdu způsob, jak ji přimět, aby to vypila.“

Pokud by to bylo nutné, klidně bych ji svázal a ucpal jí nosní dírky.

Vyšel jsem z kajuty a na palubě narazil na Telean. Sledovala Priscu, která se opět držela zábradlí – klouby na rukou jí zbělely a pohled upírala na obzor.

Původně jsem si myslel, že odmítá jíst z pouhé tvrdohlavosti.

Svaly se mi uvolnily, z hrudníku mi spadla ohromná tíha a konečně jsem povolil stisknuté zuby.

„Léčitel pro ni připravuje odvar proti mořské nemoci,“ řekl jsem Telean.

„Nevypije ho.“

Jen jsem zvedl obočí. Vsadil bych se, že Prisca odloží svoji tvrdohlavost stranou. „Tak ji přinutíš. Míšenci se zotavují a léčitel je více než schopný vyléčit Prisčinu nevolnost.“

„Slyším tě,“ zavolala Prisca. „Ani v nejmenším netoužím strávit zbytek cesty tím, že si budu přát, aby mě někdo zbavil utrpení. Jestli mi můžeš zaručit, že léčitel bude dostatečně silný, kdyby ho potřebovali míšenci dole...“

Zaplavilo mě uspokojení. „Dávám ti své slovo.“

Prisca ve tváři ještě víc zbledla, a když klopýtala kolem mě, vydala zvuk připomínající něco mezi odrfknutím a smíchem.

Díval jsem se, jak odchází, a sevřel se mi žaludek.

„Zajímavé, že jsi mi dovolil vstoupit na tuhle loď,“ zamumlala stará žena za mnou. „Jedinému člověku, který by mohl Priscu naučit dost na to, aby ji připravil na vyjednávání s tvým bratrem.“

„Nezajímá mě, co ti připadá zajímavé.“

Pohrdavě si odrfkla stejně jako Prisca. Zavrčel jsem a vyrazil za divoškou. Šla přímo do kuchyně, vzala si lahvičku, kterou jí léčitel nabídl, a vypila obsah. Bude trvat několik hodin, než pocítí účinky naplno. Ale když se jí do tváře vrátil náznak ztracené barvy, cosi v mém hrudníku se uvolnilo.

Prisca mě obešla a zamířila zpátky ke dveřím. Chytil jsem ji za zápěstí a vmanévroval ji do své kajuty. Překvapivě se nebránila, ačkoli mi ruku vytrhla, jakmile jsem za námi zavřel dveře.

„Co chceš?“ vyštěkla.

„Proč mi neřekneš, co chceš *ty*, divoško?“

Ta slova ze mě vypadla dřív, než jsem si uvědomil, že jsem je řekl.

Zamrkala. „Jak to myslíš?“

V hrudi mi zahořel zvláštní druh vzteku. „Je to jednoduchá otázka. Co, sakra, chceš?“

Její výraz se proměnil v chladnou masku, ale oči jí zlatavě žhnuly. „Chci jít do tábora míšenců. Chci vidět svoji nejlepší přítelkyni, o které jsem si myslela, že zemře. Chci vidět své bratry, přičemž jeden mi *skutečně* málem umřel přímo před očima. Chci se rozhodovat spolu s Demosem, který by měl mít ve svém království stejné slovo jako já. A chci obejmout Rythose a omluvit se mu. Nechci zůstat na téhle lodi už ani jednu ztracenou minutu.“

Když skončila, lapala po dechu. Zrudla a tvářila se mírně šokovaně.

Nebylo to nepodobné výrazu, který měla, když jsem do ní poprvé vnikl. Nedokázal jsem se ubránit úsměvu.

Prisca se nehýbala a sledovala mě, jako bych byl had, který se chystá zaútočit. Chybělo mi, jak se na mě dívala dřív. Možná jsem ji ztratil, ale třeba bych ji mohl přimět, aby mi znovu důvěřovala.

Zamračila se. „Ať už myslíš na cokoli...“

„Budu na to myslet dál.“ Přestal jsem se usmívat a pozoroval ji. Toužil jsem dát jí to, co chce.

Když byla v ohrožení Priscina bezpečnost, neměl jsem problém odmítnout, ale instinktivně jsem jí vždycky chtěl říct *ano*. Abych viděl, jak se jí rozzáří oči. Abych ji přiměl k úsměvu. A kdyby někdy zjistila, jak blízko má k tomu, aby si omotala prince Krvežízivce kolem prstu, nejspíš by se smála, až by nemohla popadnout dech.

Mlčel jsem příliš dlouho. Prisca sevřela rty, prosmýkla se kolem mě a vyklouzla ze dveří.

PRISCA

„Kolik území má království vílů?“ vybídla mě Telean k opakování o týden později při obědě.

„Pět,“ odpověděla jsem. Teď když už jsem neustále jen nezvracela vykloněná z lodi, jsem trávila posledních pár dní tím, že jsem jedla a učila se. Bylo naprosto zřejmé, že mám ohromné mezery ve vzdělání. Tváře mi hořely, když jsem si uvědomila, jak málo toho vím.

Byla jsem stěží gramotná vesnická holka, která teď potřebovala rozumět všemu, co je třeba vědět o vládcích tohoto kontinentu – a o tom, co všechno museli ztratit.

Většina lidí bohužel nikdy neuvěří pravdě. Eprothskému králi Sabiovi bylo více než čtyři sta let. Ve skutečnosti se jmenoval

Regner – muž známý jako Sabiův předek. Regner používal ukradenou magickou moc, aby zůstal celou tu dobu naživu, předstíral vlastní smrt a znovu a znovu získal korunu pokaždé, když tajně zabil chlapce, které vydával za své syny.

„Kdo jsou nejvýše postavení vílové, kteří vládnou jednotlivým územím?“

Namočila jsem si kousek chleba do omáčky s dušeným masem a zeleninou. Dokud jsem nevstoupila na tuto loď, netušila jsem, jak moc si budu vážit prostého aktu jedení. „Romydan, Thorn, Caliar, Sylvielle a Verdion.“ Vílové používali pouze křestní jména.

„A kdo vládne všem těmto územím?“

Polkla jsem. „Conreth.“ Lorianův bratr. A v tuto chvíli naše jediná skutečná naděje na spojení.

„A jeho žena?“

„Emara.“

„Dobře.“

Začínala jsem opět uvažovat jasně. A současně se dostavila i zdravá dávka strachu. Moji přátelé a rodina cestovali do království vílů, ale nepochybovala jsem, že Regner nasadí své železné strážce, aby je pronásledovali.

Díky tetě jsem o železných strážcích věděla všechno.

Jednotka železných strážců se skládá z pěti set nejkrutějších, králi oddaných mužů, kteří byli vybráni při narození a poslání do akademie, kde v nich zadusili sebemenší jiskřičku soucitu nebo lidskosti. Jednalo se o chladné zabijáky, které vycvičili pro situace, jako je tato.

Lorian říkal, že tisíce míšenců žijí v táboře na hranicích s královstvím vílů, ale nešlo o dlouhodobé řešení. Míšenci si zasloužili domov.

„Jsi roztržitá,“ poznamenala Telean.

„Víš přesně, kde jsou právě teď míšenci z hradu?“ Nebudu schopná se plně soustředit, dokud nebudu vědět, že jsou všichni

v co možná největším bezpečí..., i kdyby to znamenalo, že jsou v království vílů.

Teleanina odmlka byla jediným náznakem, že ji změna tématu překvapila. Ale teta se projevila jako výborná špiónka. Většinu času trávila tím, že posedávala na různých místech na lodi, oči zavřené a tvář natočenou ke slunci, jako by podřimovala. Nepochybovala jsem, že občas usnula, ale většinou poslouchala ty, kteří byli natolik pošetilí, aby v její přítomnosti mluvili.

„Rythos a Galon se vydali se svými skupinami na východ přes Eprothu, do lesů. Hranice do království vílů překročí poblíž Cra-wythu.“

„A ostatní?“ zeptala jsem se.

„Marth a Cavis vedou své skupiny přes Gromalii. Ostatní skupiny se rozdělily a na cestu vyrazily v různou dobu.“

Takže kdyby jednu skupinu zajali a zabili, existovala šance, že to někteří z ostatních zvládnou. Sevřela jsem ruce v pěst a přinutila se soustředit. Než mě Lorian odtáhl od městských bran, skupiny jsem viděla jen zběžně. Ale měla jsem tam být. Měla bych být s nimi.

„Kde jsou moji bratři? A Vicer a Asinia?“

Natáhla se a stiskla mi ruku. „S Marthem.“

„V Gromalii.“ Nehrozilo jim tam takové riziko jako v Eprotě, ale v bezpečí rozhodně nebyli. Zvlášť poté, co si Lorian hrál tak dlouho na gromalijského prince.

„Ano. Princ Krvežíznivec má v království kontakty. Spojení na víly.“

„Nejdůležitějším cílem jsi ty,“ poznamenala Telean. „A princ Krvežíznivec tě odváží po moři, což by Regner nepředpokládal.“

Začínalo mi hrozně vadit, že Telean říká Lorianovi princ Krvežíznivec. Ale nedokázala jsem pochopit proč. Možná to bylo jen pomyšlením na to, co by to mohlo znamenat – kdybychom s Lorianem byli někým jiným.

„Potřebujeme spojence,“ řekla jsem.

„Ano.“

Kousla jsem se do spodního rtu. „Co když nás ale vílové odmítnou?“

„Chtějí Regnera mrtvého stejně jako my. Bez tebe by nezískali zpátky amulet.“

Ne, Lorian se v tomto ohledu spoléhal na moji nevědomost. Začínala jsem si zvykat na pocit hořkosti.

„Jak ten amulet funguje?“

Pokrčila rameny. „To je otázka pro prince.“

Zavrtěla jsem hlavou při představě, že by mi něco řekl.

Několik minut jsme jedly mlčky, dokud jsem se nepřinutila vytěsnit myšlenky na Lorianu z hlavy.

„Když jsem se dostala do Lesdrynu, mluvila jsem s Margií. Vyprávěla mi, že bohové chtěli vědět, které království přežije válku. Proto to všechno začali.“

Teta přikývla. „Každému panovníkovi dali artefakt.“

V hlavě mi zněl Margiin hlas.

Faric, bůh vědění, dal artefakt lidem. Tronin, bůh síly, dal tři artefakty vílům. A Bretise, boha ochrany, nakonec zaujalo království míšenců na západě a jeho obyvatelé, kteří nějakým způsobem dokázali prosperovat – dokonce i poté, co se oddělili od vílů. Bretis jim daroval něco, co tuto moc uchovávalo. Jenže Tronin a Faric okamžitě začali žárlit.

„Nelaryo?“

Setkala jsem se s tetinými očima. Dívala se na mě pohledem plným očekávání, ale zároveň trpělivým, který tak účinně používala. Odvrátila jsem se. „Bylo vybrané jen jedno lidské království. Proč?“

Pokrčila rameny. „V očích bohů jsou pravděpodobně všichni považováni za jeden národ.“

Při těch slovech jsem se zamračila a uložila si informaci do paměti, abych ji zvážila později. „Co dostali vílové?“

Telean se usmála a já sama nad sebou obrátila oči v sloup. „Amulety,“ zamumlala jsem. „Dostali amulety, proto Lorian nezabil krále. Potřebuje ty další dva.“

„Ano.“

„A co míšenci?“

„Nás obdaroval Bretis, bůh ochrany. Nebo tedy alespoň podle mýtů.“

„A co jsme dostali?“

„Přesýpací hodiny.“

„Jako symbol naší moci ovládat čas.“ Při tom pomýšlení se mi rozbušilo srdce.

Přikývla. „A aby bylo pro tvé předky jednodušší tuto moc využívat a udržet tak království v bezpečí. Použít svoji moc pro tebe nebude vždy tak obtížné jako nyní. Jakmile najdeš přesýpací hodiny, staneš se skutečnou silou na bitevním poli.“ Tetiny oči se rozzářily temným ohněm.

Ovládání mé moci mě vždycky vyčerpávalo. Někdy si vybralo tak vysokou daň, že mi tekla krev z nosu, až se mi točila hlava. Kdyby mi mohly posloužit přesýpací hodiny, možná bych opravdu dokázala pomoci míšencům přežít. „Jak fungují?“

„Umožní ti ohýbat čas delší dobu. Zajistí, aby se tvoje síla vyčerpala přirozeněji, místo toho, abys ji vytahovala z hloubky své bytosti. Ostatní síly jsou jen legendy – a očividně závisejí na samotném vládci.“

V duchu jsem se vrátila k Demosovi, když krvácel na zemi, a zamrazilo mě. Dostala jsem se velmi blízko tomu, abych ho ztratila. „Dovolí mi přesýpací hodiny, abych čas vrátila?“

Z Teleaniny tváře vyprchala barva. „Poslouchej mě pozorně, Nelaryo. O něco takového se nikdy nesmíš pokoušet. Zabilo by tě to. Svět musí zůstat v rovnováze.“

Otevřela jsem ústa a teta zvedla ruku. „I kdybys to nějakým způsobem přežila, osud by si vyžádal stejnou oběť. Takovou, jaká by tě pronásledovala.“

Telean mě nepřestávala pozorovat, oči přimhouřené, takže jsem přikývla. Pokud si s námi vyšší mocnosti opravdu takhle zahrávaly, už tak se o mě zajímaly až příliš. Netoužila jsem přitahovat jejich pozornost ještě víc.

Když se mi podaří dostat do rukou přesýpací hodiny, můžu s nimi cvičit, dokud nezvládnou zastavit čas na bojišti. A když dokážeme nalákat Regnera do nějaké pasti, můžu přesýpací hodiny použít na to, abych ho zabila.

Musím je najít.

Dlouhou chvíli jsme jedly mlčky. Telean se na mě dívala a zjevně si uvědomovala, že sbírám odvahu toto téma načít. Neměla bych se ani ptát. A přesto se zdálo, že si nemůžu pomoci.

Nakonec jsem si povzdechla. „Můžu se tě na něco zeptat?“

„Samozřejmě.“

„Crawyth. Ta noc, kdy zemřeli moji rodiče. Když mě unesli. Princ Krvežíznivec...“

Telean mě pozorovala. Měla jsem dojem, že vidí nepatrnou jiskřičku naděje, která se mi mihotala v hrudníku.

„Chceš vědět, jestli jsem ho viděla.“

Přikývla jsem.

„Nemusela jsem, Nelaryo,“ řekla jemně. „Ostatní ho viděli, když útok skončil.“

Oči mě pálily. Ale ta hloupá jiskra odmítala zhasnout.

„Brzy vplujeme do gromalijských vod.“ Telean mi věnovala soucitný pohled a změnila téma. „Řekni mi jméno gromalijského krále.“

„Eryndan,“ zamumlala jsem. „Jeho syn je princ Rekja.“ Muž, za kterého se Lorian celé týdny vydával.

Po zátylku mi přeběhl mráz. Podívala jsem se přes rameno. Vstoupil do kajuty.

Lorian sice používal svoji lidskou podobu, ale přestal se snažit skrývat, čím je. Z rychlosti, jakou se pohyboval, se mi rozbušilo srdce. A když byl v klidu, působil strašidelně nehybně.

Pomalu jsem se postavila. V jeho tváři se neodrážel žádný výraz, ale oči mu plály vztekem.

Hrdlo se mi stáhlo. „Mluv,“ vyzvala jsem ho přiškrceným hlasem.

„Došlo k útoku.“

„Co se stalo?“

„Král poslal na míšence svoje železné strážce.“

Nitro mi zaplavila prázdnota. Měla jsem tam být. Věděla jsem, že jsem tam měla být. Mohla jsem našim lidem poskytnout převahu.

„Kdo?“ Víc jsem ze sebe nedostala.

Lorian se zhluboka nadechl. „Osm železných strážců našlo Rythosovu skupinu. Byla s nimi i tvoje přítelkyně, která ovládá oheň.“

„Madinia.“

Přikývl. „Strážce věděly, s kým mají tu čest. Dočasně se nechaly ohluchnout, aby byly imunní vůči Rythosově moci. Míšenci jsou stále oslabení.“

Neviditelné prsty mi tiskly hrdlo, až jsem téměř nemohla dýchat. Míšenci nebyli zvyklí používat svoji moc a pro Rythose pravděpodobně představovali spíš přítěž než pomoc.

„Čtyři míšenci zemřeli.“

Žaludek se mi sevřel a kvůli knedlíku v krku z nespravedlnosti toho všeho jsem najednou nemohla polknout. Ti míšenci získali svobodu, jen proto aby umřeli na cestě za svým novým životem.

„Rythos jednoho bránil vlastním tělem.“ Lorianův pohled se zatvrdil a já věděla, že Rythos za svoji volbu bude čelit Lorianovu hněvu. „Zranili ho.“

Srdce se mi trhaně rozbušilo. „Jak vážně?“

„Opravdu tě to zajímá?“ Ta slova pronesl lhostejně, ale slyšela jsem obviňující podtón.

Zírala jsem na něj. „Samozřejmě že mě to zajímá.“

Zkřivil ústa a jeho pohled se zabodl do mého. Věděla jsem, co si myslí. Že mě to zajímalo jen do chvíle, kdy jsem byla konfrontována se skutečností, že Rythos je víl. A pak jsem mu už nedovolila, aby se mě dotknul.

Lorian to evidentně taky zaznamenal.

Spodní ret se mi zachvěl, takže jsem je pevně semkla. Nechtěla jsem, aby mě viděl plakat. Lorian sjel očima na moje ústa a já se podívala jinam.

Telean si odkašlala. „Měl by sis dávat pozor, jak mluvíš s královnou.“

Pod tíhou těch slov jsem shrbila ramena. V Lorianových očích se mihlo něco, co snad mohlo být pobavením. Za okamžik to ovšem zase bylo pryč.

„Rythos bude žít,“ řekl jen. „Tvoje dračice proměnila tři železné strážce v popel. Ostatní míšenci se semkli a Rythos zabil zbývající železné strážce mečem.“

„Dračice?“

„Vílové věří, že ti, kteří se vyznačují výjimečně silnou mocí ovládat oheň, jsou potomky draků.“

Madinia měla rozhodně povahu draka. Informaci jsem odsunula do pozadí a obrátila pozornost zpět k Lorianovi. „Kdybych tam byla, mohla jsem jim zachránit život.“

„Tohle je důkaz, že jsi na správném místě.“

„Čtyři lidé zemřeli. Čtyři míšenci.“

Přistoupil o krok blíž a jeho výraz potemněl. „Co myslíš, že ti železné strážce udělají, pokud tě najdou?“

Otočila jsem se. Telean ignorovala Lorianu a chytila mě za ruku. „Nelaryo, tvůj lid nepotřebuje dalšího bojovníka v terénu. Potřebují královnu.“

Otevřela jsem ústa, ostrá slova na jazyku.

„Máme společnost!“ vykřikl námořník z části paluby, kde se zdržovala posádka.

„Gromalijci,“ vyšťekl Lorian.

Roztřásla se mi kolena, ale pokusila jsem se nasadit ironický úsměv. „Jelikož jsi tak dlouho předstíral, že jsi jejich princ, vsa-
dím se, že si s tebou *moc* chtějí popovídat,“ zavrňela jsem tiše.
„Co kdybys je šel trochu uklidnit a já zatím popluju dál?“

Lorian se na mě jen díval.

Nějaká temná, nešťastná část mého já trvala na tom, abych pokračovala. „Koneckonců, už se navzájem nepotřebujeme. Tvůj bratr je ten, s kým budu muset vyjednávat. Nebo se mylím?“

Lorian mi totiž nic nevysvětlil. Nepokoušel se se mnou mlu-
vit. Nenamáhal se za mě *bojovat*. Představovala jsem pro něj
jen rozptýlení. Hračku. A jakmile dorazíme do království vílů,
pravděpodobně se s ním budu setkávat i nadále, až budu vyjed-
návat s jeho bratrem. Ačkoli každou minutu strávenou v Loria-
nově přítomnosti jsem měla pocit, jako by mi někdo svíral srdce
v pěsti a mačkal ho.

Telean se pomalu postavila. Zavrtěla hlavou nad námi oběma
a vyklouzla ze dveří.

Lorianův pohled se rozohnil. „Pokud se spojíš s mým bratrem,
spojíš se i se *mnou*, divoško.“

Srdce mi bušilo. Tímhle tempem se ho nikdy nezbavím. Moje
zoufalství sílilo, husté a hořké.

„Připlouvají!“ vykřikl hlas zachvácený panikou. Lorian mi vě-
noval dlouhý pohled, který říkal, že budeme pokračovat později.

Pohrdavě jsem na něj ohrnula ret a vyšla jsem z kajuty. Klíč-
kovala jsem nahoru na palubu.

Námořníci pobíhali, přivazovali lana, otáčeli loď.

Vypluli jsme na obchodní lodi. Lorian zajistil, aby byla posád-
ka dobře připravená. Na cestu jsme vyrazili pod rouškou tmy,
jakmile jsme uprchli od městských bran. Každý, kdo by nás mohl
zastavit, byl mrtvý. Ale loď, která se k nám blížila...

Jednalo se o mistrovské dílo techniky. Tajil se mi dech, když
prorážela vlny a plynule se k nám přibližovala. Trup lodi, vyro-
bený z čehosi, co vypadalo jako tmavé, letité dřevo dubu, zdobily

složitě vyřezávané motivy mytických zvířat. Mhouřila jsem oči, ale dokázala jsem rozeznat jen okřídlené tvory, kteří při houpání lodě na vlnách vypadali, jako by letěli.

Na vrcholu tří vysokých stěžňů se vzdouvaly obrovské čtvercové plachty.

Válečná loď. Hlavou mi vířily myšlenky. Lorian by mohl zničit celou loď. Ale kdo ví, kolik dalších lodí by bylo vysláno v reakci na to?

Mohla bych zastavit čas. Ale nemohla jsem ho zadržovat do nekonečna.

„Kdo další na téhle lodi má nějakou moc?“ zeptala jsem se Lorian, když se postavil vedle mě.

„Posádka má malé množství různých schopností, většinu získal Regner. Pokud vím, síla tvojí tety je obranná.“

Přikývla jsem. „Dokáže vytvořit ochranný štít. Ale Regner jí většinu síly odebral, když ho královna přesvědčila, aby ušetřil její život. Nařídil, aby z ní vždy po několika měsících sílu vysáli.“ Při představě, jak vypadal Teleanin život na hradě, mě přepadla nevolnost.

Jak se válečná loď blížila, vyschlo mi v ústech. Kdyby tady byl Galon a ostatní, šlo by o úplně něco jiného. Ale Lorian je od nás oddělil, aby dostali míšence – moje lidi – do bezpečí.

O lodích jsem věděla jen málo. Ale poznala jsem, že tato válečná loď s dlouhým, úzkým trupem, který prořezával vodu přímo směrem k nám, byla zjevně navržena tak, aby vyvinula vysokou rychlost a dokázala dobře manévrovat. Na vlajkách nebyly žádné emblémy.

„Co je to? V přední části lodi?“

„Beranidlo,“ odpověděl Lorian. „Na potápění nepřátelských lodí.“

Zamrkala jsem a znovu se ocitla v řece. Chlad mi vysával energii z kostí, moje plíce křičely po vzduchu, jak se mi voda znovu a znovu zavírala nad hlavou.

Lorian mě pozoroval. Pravděpodobně viděl víc, než jsem chtěla. Jako obvykle.

Kdykoli si pomyslím, že už přestáváš být tou vyděšenou myškou a skutečně v sobě odhalíš ženu, kterou věřím, že jsi, vyvedeš mě z omylu. No, zlato, na tvoji nejistotu a pochybnosti o sobě samé teď nemáme čas.

„Zjistíme, co chtějí,“ dostala jsem ze sebe skrz otupělé rty. „A pokud zaútočí, uděláme z nich exemplární případ.“

V Lorianově pohledu se mihlo něco, co snad mohlo znamenat souhlas. Ignorovala jsem to a obrátila pohled zpátky k lodi v dálce.

Teď budeme čekat. A uvidíme, jestli se nás posádka té lodi pokusí zabít, nebo si budou chtít promluvit.

LORIAN

Prisca pozorovala rychle se blížící válečnou loď. A já pozoroval Priscu.

Ve tváři zbledla a pod očima se jí rýsovaly tmavé kruhy. Bylo zřejmé, že je nešťastná až do morku kostí. Což způsobilo, že se v mém nitru něco zlomilo.

Všechno, co jsem udělal, bylo nezbytné. Ničeho jsem nelitoval – kromě toho, že se na mě teď dívala, jako bych pro ni představoval nebezpečí. Ne pro její fyzické tělo, ale srdce. Pro její duševní klid.

Prisca se cítila osamělá. No, měla svoji tetu a ty dvě se neuvěřitelně sblížily. Ale teta často pospávala a Prisca seděla na palubě a zírala na moře. Všem naprosto vzdálená.

Dědička království mišenců posádku fascinovala, ale zároveň v ní vyvolávala obavy. A její šepot ji pronásledoval po celé lodi. Protože se mnou odmítala mluvit jindy než v nejnutnějších případech, byla beznadějně, bolestně sama.

Já takovou samotu znal. Ztracený v osamění jsem strávil většinu dětství. A nejen že divoška byla osamělá – nyní se od ní očekávalo, že se ujme role, o kterou nežádala.

Nikdy jsem nechtěl, aby se cítila stejně osaměle jako já.

Samota nás může pohltil tak, že nakonec nezbyde nic než jen utrpení a vztek. A já jsem odmítal, aby se to stalo Prisce.

Právě v tuto chvíli jsem za její osamělost nesl zodpovědnost. Řídl jsem se sice příkazy, ale za to vyčerpávající utrpení v jejích očích jsem byl zodpovědný já.

Otočila se. Nejspíš vnímala, že se na ni dívám. „Co je?“

„Přemýšlím o tom, co jsi říkala. Že chceš přímo do tábora míšenců. Že chceš vidět rodinu a přátele.“

Zamrkala. „A?“

„Do tábora se dá dostat dvěma způsoby – po moři nebo po souši.“

Prisce se rozzářily oči a síla, která mi svírala hrudník, povolila. I přes to všechno, k čemu mezi námi došlo, bych udělal téměř cokoli, abych v jejích očích viděl naději.

„Co tím chceš říct?“ zeptala se tichým hlasem.

„Je možné, abychom nejdříve navštívili tábor míšenců a mého bratra až potom.“

„Jak?“

„Mám určité podezření, komu patří,“ kývl jsem k blížící se válečné lodi. „A jestli se nemýlím, máme prostor pro vyjednávání. Abychom se dostali do tábora míšenců, potřebujeme jet na západ přes Gromalii. To bude znamenat dlouhé dny jízdy na koních. Míšenci, kteří jsou ještě příliš slabí na cestování, budou muset zůstat na lodi a pokračovat do Aranthonu, kde se můžou zotavit. Na téhle lodi bude muset zůstat i tvoje teta, než se s ní setkáme v Aranthonu.“

„Proč bys to dělal?“

Protože už mě nebavilo vidět stíny pod jejíma očima. Unavovalo mě, jak moje divoška propadá depresi a uzavírá se do sebe.

Chtěl jsem alespoň jednou vidět její úsměv, i kdyby se už nikdy neměla usmát na mě.

„Nemyslím si, že jsi na takový rozhovor připravená,“ řekl jsem. „Nemám pravdu?“

Polkla. „A co tvůj bratr?“

Jen jsem zvedl obočí. „Opravdu ti záleží na mém vztahu s bratrem?“

Zavrtěla hlavou a rty se jí zachvěly, jako by se snad mohla usmát. Hladově jsem pozoroval její ústa a zoufale se snažil zachytit nějaký náznak, že pod tou depresí, která ji halila jako deka, je to stále ona.

Semkla rty. „Ne,“ odpověděla a stočila pohled zpět na válečnou loď.

Sledoval jsem, jak se blíží, naše posádka v pohotovosti.

Můj bratr mi výslovně nenařídil, abych cestoval přímo do hlavního města království vílů. Ach ano, věděl jsem, že bude silně nespokojený. Věděl jsem, že najde způsob, jak mě potrestat. Ale měl jsem dva důvody, abych se na tenhle malý výlet vydal.

Zaprvé jsem chtěl Priscu oddělit od její tety. Aby se mohla rozhodovat sama, aniž by ji někdo ovlivňoval či omezoval. Občas jsem poslouchal, když ji teta učila. Priscina bystrá mysl nasávala Teleaniny informace a výklad historie jako houba. Ale její teta měla jasnou představu o tom, kým a čím chce, aby se Prisca stala.

Já jsem chtěl jen to, aby byla moje.

To mě přivedlo k druhému bodu.

Kdybychom cestovali úplně sami, měl bych k Prisce neomezený přístup. Byla by *nucena* se mnou komunikovat. Stejně jako musela, když jsme jeli do hlavního města. Jenže většinu té cesty jsem se ji buď snažil ignorovat, nebo se ji pokoušel přimět, aby se naučila ovládat svoji moc.

Na hradě nás oba pohltily oddělené úkoly. Nebyla nám dopřána možnost trávit čas společně.

Tohle byla moje šance dozvědět se, co má Prisca ráda. Poznat drobnosti, které ji dělají šťastnou. Její zvyky. Způsoby, jak odpočívá.

V nejtěžších chvílích, kdy jsem ji nejvíc postrádal – i když se děla přímo vedle mě –, jsem si vyjmenovával, co jsem *opravdu* věděl. A přemýšlel jsem, jestli tyhle drobnosti postačí, aby mě provedly zbytkem života.

Věděl jsem, že miluje valeo a že jí to sladké ovoce připomíná otce. Věděl jsem, že si ráda hoví v horké lázni, dokud nevychladne voda a nemá zvrásněnou kůži. Věděl jsem, že je jednou z nevěrnějších osob, které jsem kdy poznal. Věděl jsem, že je mazaná a chytrá a že by udělala cokoli pro ty, které miluje.

Jaké by to bylo, kdyby mezi ně počítala i mě?

To nehrozí. Ale pokud by nadcházející týdny měly být poslední, které spolu strávíme, pak jsem hodlal zařídit, aby za něco stály.

PRISCA

Během několika minut se válečná loď přiblížila natolik, že jsem viděla posádku i kapitána – překvapivě malého muže se zvednutou rukou, jíž si clonil oči před sluncem.

Telean ke mně přistoupila. „Zaslechla jsem váš rozhovor.“ Chytila mě za obě ruce a stiskla mi je. „Musíš být se svými lidmi. Potřebují tě vidět.“

Při té představě se mi sevřel žaludek. Ale nechtěla jsem to udělat sama. Už jsem nemohla věřit Lorianovi a chtěla jsem si promluvit s ostatními, než uvidím krále vílů nebo gromalijského krále.

Právě teď jsem si připadala v koncích. Neznalá. Pokud mám míšencům pomoci, nemůže to tak zůstat.

Válečná loď se dostala na naši úroveň. Přes bok visel provazový žebřík, aby se mohli nalodit. Dlaně mi zvlhly potem.

Většina naší posádky, ozbrojené meči a noži, vyčkávala na palubě. Několik mužů drželo zbraně, jako by věděli, co s nimi dělají. Mnozí z nich se trásli a sledovali Lorianu, jako by byl jejich jedinou nadějí.

První muž vylezl na vrchol provazového žebříku. Nejdřív se objevila snědá kůže ruky, jak se přitahoval nahoru. Měl zastřižený plnovous a tmavé oči doširoka otevřené a vážné. Ladně se nám uklonil, pak se otočil a natáhl ruku.

Plíce mě pálily, protože jsem zadržovala dech. A přesto jsem měla dojem, že nedokážu vydechnout.

Ruka, která vklouzla do mužovy dlaně, byla malá a ženská. Zvedl ženu tak, jak to muži dělávají, když ji považují za vzácnou.

Nad zábradlím lodi se vynořila její hlava a Lorian vedle mě jako by se uvolnil. Evidentně přesně tuto ženu čekal.

Zdržela jsem se soudu.

Drobná štíhlá žena skočila na palubu. Pohled jejích tmavých očí mě přikoval na místo. Lesklé černé vlasy si zapletla do dlouhého copu a její pleť měla stejný sytě okrový odstín jako kůže muže, který jí právě pustil ruku.

„Kapitánka Daharak Rostamirová,“ řekl Lorian a žena se na něj zeširoka usmála, šibalsky a pobaveně. Lorian se neobtěžoval úsměv opětovat.

„Princ Krvežíznivec v celé své kráse,“ zapředla a pak obrátila pozornost ke mně. Přinutila jsem se pohled opětovat a její oči zbystrily. „A ty musíš být Nelarya Valderynová.“

„Můžeš mi říkat Prisca.“

„Teď se mi hodí Nelarya, dědička království míšenců. Vlastně věřím, že my dvě si můžeme navzájem pomoci. Ale Prisca, vesnická holka? Ta je mi k ničemu.“

Žaludek se mi sevřel. Věděla toho o mně až moc. A protože já jsem o ní nevěděla vůbec nic, její vypočítavý tón mě nutil zatnout zuby.

„Mluv, Daharak,“ zavrčel Lorian.

Královna pirátů se rozhlédla po naší posádce – muži na ni stále zírali, jako by se rozhodla nás všechny každou chvíli zmasakrovat.

„Budeme na to potřebovat soukromí,“ řekla mi Daharak. „Mojí muži zůstanou na naší lodi. A ty si můžeš nechat během našeho rozhovoru po svém boku prince Krvežíznivce.“

Zkoušela mě.

Pomalů jsem se na ni usmála.

Přitáhla jsem k sobě svoji sílu a čas se zastavil. Přistoupila jsem o pár kroků blíž a vlákna moci jsem pustila. Byl to trik, který jsem už párkrát použila a jenž pokaždé zaručeně zneklidnil každého, komu byl určený.

Daharak zvedla obočí. Muž po jejím boku zavrčel a z mírného stínu se okamžitě proměnil ve skutečnou hrozbu. Daharak zvedla ruku a zarazila jeho pohyb vpřed.

„Na tohle jsem byla zvědavá.“ Když se setkala s mým pohledem, oči jí těkaly. „Ano, věřím, že si navzájem můžeme být velmi nápomocné, Veličenstvo.“

Bylo to poprvé, kdy mě tak oslovil někdo jiný než Telean. Musela jsem vynaložit veškeré úsilí, aby můj výraz zůstal na prosto nečitelný.

„Dost,“ zasáhl Lorian neutrálním hlasem. „Promluvíme si v podpalubí.“

Otočila jsem se a zjistila, že mě pozoruje teta, oči rozzářené. Daharak si šeptala s mužem po svém boku, jemuž se ten nápad očividně nelíbil, a tak jsem přešla k Telean, která se ke mně naklonila.

„Daharak Rostamirová,“ zašeptala tak tiše, že jsem ji sotva slyšela. „Královna pirátů. Velí osmdesáti tisícům mužů a dvěma tisícům lodí a vyznává přísný kodex chování, který její piráti dodržují. Mají pravidla, jak zacházet se zajatci. Ženy často propouštějí bez výkupného a s ostatními vězni zacházejí s respektem. Kořist se mezi její piráty rozděluje stejným dílem a v rámci flotily je jasně daná hierarchie velení, kterou se všichni řídí. Je spravedlivá a čestná. A taky krutá, pokud je k tomu donucená, Nelaryo. Členy posádky, kteří poruší pravidla, zneužijí důvěru ostatních nebo zradí, nechá bičovat, zmrzačit, vyhostí je na pustý ostrov, popraví. Je natolik silná, že gromalijský ani eprothský král nevědí, co s ní. Je to nebezpečná žena, která přepadává obchodní lodě, požaduje výkupné za důležité lidi a pašuje nelegální zboží.“

„Nezapomeňte,“ ozvala se za námi Daharak, „že při tom všem na sebe dokážu strhnout veškerou pozornost.“

Bůh nám pomáhej, jestli se Daharak Rostamirová někdy setká s Madiniou.

Daharak věnovala Lorianovi vášnivý pohled zpod svých řas a pak k nám zamířila suverénním krokem. Z místa, kde původně stála, by neměla být schopná náš rozhovor slyšet.

Taková moc by z ní udělala vynikající špiónku, když byla mladší. Budeme si muset dávat velký pozor, co v její přítomnosti řekneme.

Znovu jsem si přehrála Teleanina slova a studovala Daharak. Měla bych k ní cítit silnou antipatii. Byla nebezpečný zločinec. Ale něco na její bezostyšné upřímnosti a šibalském úsměvu mě přimělo k tomu, abych ji alespoň vyslechla.

Kromě toho mě polovina kontinentu taky považovala za nebezpečného zločince.

Telean se na královnu pirátů zamračila. „Kuchyň bude v tuto denní dobu prázdná,“ řekla. „Můžete si promluvit tam.“

Lorian se za mě postavil dřív, než se Daharak stačila vydat v závěsu za mnou dolů po schodišti. Protože na jeho bratra by neudělalo dojem, kdyby mě bodli do zad dřív, než dorazím do jejich království.

„Ať už si myslíš cokoli...,“ zamumlal mi Lorian do ucha a jeho teplý dech mě rozechvěl.

Přes rameno jsem po něm střelila pohledem. „Budu si to myslet dál,“ papouškovala jsem jeho vlastní slova.

Ústa mu zaškubala a já sestoupila z posledního schodu.

Daharak na mě mrkla a posadila se k poškrábanému dřevěnému stolu v kuchyni. „Vílové jsou majetníci, posedlí a není radno se s nimi hádat. S míšencem bys udělala mnohem lépe.“

Lorian téměř neslyšně zavrčel.

Pirátská královna ode mě zjevně chtěla získat nějakou reakci, takže jsem její poznámku taky ignorovala. „Co myslíš, že pro tebe můžu udělat?“ zeptala jsem se.

„Co kdybych ti nejdřív řekla, co můžu udělat já pro tebe?“

Posadila jsem se naproti Daharak, zatímco Telean si vybrala místo před stolem, kde se jí snáz manévrovalo s jejími bolavými

zády. Lorian zůstal stát a opřel se o stěnu. Daharačin stín udělal totéž a pohledem neustále těkal mezi námi všemi. Ještě ho nepředstavila.

„Odvážný krok plout gromalijskými vodami poté, co ses tak dlouho vydával za prince,“ usmála se Daharak potutelně na Lorianu. „Samozřejmě že jsi neměl moc na výběr, vzhledem k tomu otravnému zátarasu.“

Sledovala jsem ji natolik pozorně, že jsem zachytila obnaženou touhu, která se jí při tom slově mihla v očích. Kdybych se na „zátaras“ zeptala, jen bych stvrdila vlastní nevědomost. Naštěstí Daharak mluvila dál a znovu přesunula pozornost na mě.

„Gromalijci vědí, že jste tady. Jsou na cestě. V lepším případě se vás pokusí zadržet, aby tě donutili setkat se s jejich králem. V horším se tě pokusí zabít. Obě možnosti znamenají ztrátu drahocenného času. Času, který potřebujete, abyste mohli pokračovat v cestě do království vílů.“

Znovu dokazovala, jak moc toho ví o našich plánech. A kdyby Gromalijci zaútočili...

Zhluboka jsem se nadechla. „Nabízíš nám pomoc?“

Přikývla a zkřížila nohy v kotnících. „Většina gromalijské flotily je momentálně... zaneprázdněná jinde. Nemají dostatek lodí, aby se mohli utkat s mojí flotilou. Pokud bychom vás doprovodili z jejich vod, mohla by ses setkat s králem později, podle vlastního uvážení.“

Podívala jsem se na Lorianu. Tvářil se neutrálně. Nedokázala jsem říct, jestli se kloní k tomu, že Daharak důvěruje. Lorian by mohl zabít každého, kdo nás pronásleduje. Problémem by bylo, co by následovalo. Doufala jsem, že se mi podaří přesvědčit gromalijského krále, aby jednal rozumně a spojil se s námi proti Regnerovi. Nikdy se to ale nestane, pokud Lorian bude donucený začít zabíjet. Ale nechtěla jsem mluvit s gromalijským králem teď. Ne z *jeho* vůle. Ne předtím, než si promluví s ostatními. A už vůbec ne, když jsem stále nepřipravená.

Zachovala jsem pečlivě prázdný výraz. „A co bys za to chtěla na oplátku?“

„Laskavost,“ odpověděla Daharak. „Kterou bych mohla využít, kdy se mi zachce.“

Královna pirátů mě značně přeceňovala, pokud si myslela, že jsem schopná splnit takovou laskavost, jakou pravděpodobně potřebovala. Ale... možná ji i tak vyslechnu.

„Jakou?“

Jen pokrčila rameny. „Takovou, jaká má stejnou váhu.“

„Nechce po tobě, abyste uzavřely spojenectví na život a na smrt,“ promluvil konečně Lorian.

„To bych si nikdy nedovolila,“ zasmála se Daharak.

Můj pohled se setkal s Lorianovým. A já si uvědomila, že se jedná o zkoušku. Nehodlal se mezi nás míchat, protože chtěl vidět, co udělám. Jako by se mě stále snažil připravit, i po tom všem, co se stalo. Udělat mě silnější. Pod žebry se mi rozlilo teplo, které jsem se snažila zadusit.

Přesunula jsem pozornost zpátky k pirátské královně. Nebylo pochyb o tom, že je pro nás výhodné setkat se s gromalijským králem za našich podmínek. Alternativa znamenala, že ohrozíme vzájemnou spolupráci v nejlepším případě – a v tom nejhorším rozpoutáme novou válku.

„Laskavost, která se vyrovná tomu, že poplujeme pod tvoji ochranou,“ řekla jsem.

Daharak se usmála. „Ano.“

Hlavou mi vířily myšlenky, ale přinutila jsem se na židli opřít stejně jako ona. „Mám jiný návrh.“

Zvedla jedno obočí. „Povídej.“

„Doprovodíte nás *do* gromalijských vod, pomůžete nám bezpečně zakotvit a zajistíte nám ochranu, abychom mohli projít hlavním městem. Odtamtud budeme cestovat přes Gromalii sami. Vy zatím doprovodíte naši loď z gromalijských vod, aby moje teta byla v bezpečí.“